

ATATÜRKÇÜ DÜŞÜNCE DERNEĞİ

GENEL MERKEZİ

Yerli ve yabancı hiçbir kuruluştan “fon” adı altında bile yardım almamakla övünüyoruz.

16.04.1993 tarih ve 21554 sayılı Resmî Gazete’de yayınlanan Bakanlar Kurulu’nun 28.03.1993 tarih ve 93/4239 sayılı kararı ile “Kamu Yararına Çalışan Dernekler” arasına alınmıştır.

BASINA VE KAMUOYUNA

“AH MUSTAFA KEMAL, MUSTAFA KEMAL...”

26 Ağustos 1922 sabahı başlayan Büyük Taarruz sadece 5 günde kesin zafere ulaşmış, İngiliz Genel Kurmayının “**Türkler 6 ayda geçebilirlerse büyük başarı olur**” dediği Yunan tahkimatı 6 saatte darmadağın edilmiş, 4 yıl önce 13 Kasım 1918’de, elinde hiçbir yetki ve olanak yokken Kartal Çatanası ile İstanbul’u işgal etmiş İtilaf Devletleri zırhlıları arasından Boğazi geçerken yaverine inanılmaz bir kararlılık ve güvenle “**Geldikleri gibi giderler**” diyen Mustafa Kemal Paşa sözünü tutmuş, bozguna uğrayan emperyalizm maşası Yunan Ordusu 31 Ağustos’ta Uşak üzerinden İzmir’e doğru kaçmaya başlamıştı. 1 Eylül sabahı Başkomutan’ın “**Ordular İlk Hedefiniz Akdeniz’dir. İleri!**” emrini alan Mehmetçik, dağ bayır 400 kilometre yolu insanüstü bir hızla 9 günde katederek işgalcileri 3 yıl önce gururla çıktıkları İzmir’de denize dökmüştü.

Yıllar sonra o kutlu günü şöyle anlatıyor Falih Rıfkı Atay:

“...Türk ordusunun bir taarruz savaşına giremeyeceği fikri, bizim kuşağımız için değişmez gerçeklerden biri idi. Ordumuzun kahramanlığına bel bağladık, fakat onun ancak savunma mucizeleri verebileceğini sanırdık. Rumca gazetelerin haberi ile merakımız biraz azalsa bile kaygımız ateş gibi yanıyordu. Zaman geçtikçe umutsuzluğumuz arttı. Bir iki kasaba alıp durmayı nimet saymaya başlamıştık... Akşamüstü Büyükkada’ya gidiyordum. Güverte tıka basa dolu. Türkçe konuşmayanlarda birbirinin sözünü kapam bir sevinç var. Sadece bu sevinç bizi yıkmaya yeterdi. “Ne olmuştu?” diye sormaktan korkuyorduk. Bir fena şey vardı. Kimseye bir şey sormadan onu zihnimizde hafifletmeye uğraşıyorduk. İhtimal durmuştuk. Belki de bir iki noktada gerilemiştik. Ordu bozulmamışsa bundan ne çıkardı? Yunanlar da artık bitkin bir halde değil miydiler? Aşağı yukarı bir uzlaşma yapabiliirdik. Bu da elbette Sevr anlaşmasından daha iyi olurdu... Fakat içimizdeki sorunun kimseden aramaya cesaret edemediğimiz cevabı kendiliğinden yayıllıverdi: Başkomutan Mustafa Kemal Paşa bütün karargâhı ile beraber esir olmuş...

Keder insanları öldürmez derlerse bu söze inanın. Kalp denen şeyin ne dayanıklı bir maddeden yapılmış olduğunu ben, o akşamüstü Büyükkada vapurunun güvertesinde öğrendim... Türkleri Büyükkada Yat Kulübünden kovmuşlardı. Ada sokakları çoluk çocuğun çığıllıklarıyla geçilmez hale gelmişti. Ölümü bir uyku gibi arayarak sabahı ettik. İlk vapurun

Büyük Esat Mah. Uğur Mumcu Cad. Uğur Mumcunun Sokağı No:24

Gaziosmanpaşa Çankaya ANKARA

Tel: (312) 232 43 44- 232 43 52 Faks: (312) 229 60 66

Posta Çeki Hesap No:105906 addgenelmerkez@add.org.tr

*en görünmez köşesine sığınarak, iki büklüm köprüye indik. Bütün Türkleri yas içinde bulacağımı sanıyordum. Meğer ne kadar soysuzluğa uğramışız. Acaba sokaktakilerin hepsi şu veya bu “muhipler” cemiyeti üyeleri mi? Bizimkiler utançlarından evlerinde mi kalmışlardı? Bu gülüşler, bu çırpınışlar, bu el sıkışlar ne idi? Meğer bütün karargâhı ile Başkomutan Mustafa Kemal değil, Yunan Başkomutanı Trikopis esir olmuş... Size kalbin ne kadar dayanıklı bir maddeden yapılmış olduğunu yukarıda söylemeseydim burada söylerdim. Bir çocuk gibi sıçramaya başladım. Habere, havadise, telgrafa koşuyorum. Yunan ordusunu yok etmişiz, İzmir’e iniyormuşuz... Ben ömrümde hiçbir edebiyat eserinde, ordulara ilk hedeflerinin Akdeniz olduğunu bildiren günlük emri okurken duyduğum zevki duymadım. Bu, bütün heyecanların üstünde bir heyecan veren, bütün şiirlerin üstünde bir şiirdi. Ne olmuştuk biliyor musunuz? **Kurtulmuştuk.***

Ah Mustafa Kemal, Mustafa Kemal, sana ölünceye kadar o günün sevincini ödeyebilmekten başka bir şey düşünmeyeceğim.”

Bu satırları dudakları titreyip gözleri nemlenmeden okuyabilene ne demeli?

Yunan komutan ve siyasetçileri ile İngilizler başta bütün dünyanın saygıyla selamlayıp büyüklüğünü teslim ettiği, Yunanistan ve İngiltere’de iktidarları devirip kimilerinin siyasi hayatlarını ve hatta yaşamlarını sonlandıran, mazlum milletlere bağımsızlık umudu olan, masa üzerinde çizilen küstah haritaları da, Osmanlı’ya kabul ettirilen Türk’ün idam fermanı Sevr’i de çöpe atan, Lozan ve Cumhuriyet yolunu açan Başkumandanlık Meydan Muharebesi Zaferi’ni, önemsizleştirmeye, unutturmaya çalışan Saray soytarları, çakma tarihçiler ve destekçileri bilmelidirler, Tarih bilimdir, yalanlarla yazılmaz!

Bakın ne diyor Nazım Hikmet:

*“Türk Köylüsü
topraktan öğrenip kitapsız bilendir.
Hoca Nasreddin gibi ağlayan Bayburtlu Zihni gibi gülendir.
Ferhad’dır Kerem’dir ve Keloğlan’dır.*

*yol görünür onun garip serine,
analar, babalar umudu keser,
kahbe felek ona eder oyunu.
Çarşambayı sel alır,
bir yâr sever el alır,
kanadı kırılır
çöllerde kalır,
ölmeden mezara koyarlar onu.*

*O, «Yûnusû biçâredir
Baştan ayağa yâredir»,
ağu içer su yerine.*

*fakat bir kerre bir derd anlayan düşmeyegörsün önlerine
ve bir kerre vakterişip «Gayrık yeter!...» demesinler.
bunu bir dediler mi,
«İsrâfil sûrunu urur,
mahlûkat yerinden durur»,
toprağın nabzı başlar onun nabızlarında atmağa.
ne kendi nefsinin korur, ne düşmanı kayırır,
dağları yırtıp ayırır,
kayaları kesip yol eyler âbıhayat akıtmağa”*

Türk Ulusu, derdini anlayan Mustafa Kemal Paşa düşünce önüne ‘Gayrık yeter’ demiş, ne kendi nefsinin korumuş, ne düşmanı kayırmış, dağları yırtıp ayırmış, kayaları kesip yol eylemiş, âbıhayat akıtmış, vatanını kurtarmış, bağımsızlığını kazanmış ve **“Nemiz varsa, bağımsız bir devlet kurmuşsak, hür vatandaş olmuşsak, şerefli insanlar gibi dolaşıyorsak, yurdumuzu Batı’nın, vicdanımızı ve kafamızı Doğu’nun pençesinden kurtarmışsak, şu denizlere bizim diye bakıyor, bu topraklarda ana bağrının sıcaklığını duyuyorsak, belki nefes alıyorsak, hepsini, her şeyi 30 Ağustos Zaferi’ne borçluyuz.”**

dedirtmiştir Falih Rıfkı’ya.

Ana bağrının sıcaklığını duyup şerefli insanlar gibi dolaştığımız bu toprağın kadın, erkek ve çocuk onbinlerce şehidin kanları ve canları ile vatan olduğunu hiç unutmayacağız.

Atatürkçü Düşünce Derneği olarak; 30 Ağustos Zaferimizin 102. Şeref yılında, Kemalizm’in namus sesini bir sis çanı gibi yurdumuz semalarına asarak Yeniden Atatürk Cumhuriyeti’ne ulaşmak azim ve kararımızla Büyük Atatürk’ü, Kuvayı Milliye kahramanlarımızı, Gazi Meclis’in cefakâr mebuslarını, şanlı Ordumuzu, aziz şehit ve gazilerimizi minnetle, şükranla anıyor, manevi huzurlarında saygıyla eğiliyoruz.

30 Ağustos Zafer Bayramımız kutlu olsun!

Saygılarımızla.

**ATATÜRKÇÜ DÜŞÜNCE DERNEĞİ
GENEL MERKEZİ**